

ಕೊಯಮತ್ತೂರಿನ ವಿದ್ಯಾಲಯ

ಎಸ್. ಆರ್. ರಮೇಶ್

ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಿಷನ್ನಿನ
ಪ್ರತಿಯೊಂದು
ಶಿಕ್ಷಣಸಂಸ್ಥೆಗೂ ತನ್ನದೇ
ಆದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸೇವಾಗಾಥೆ
ಇದೆ. ಮಹಾಸಂಘದ
ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ
ಕೇಂದ್ರವಾದ
ಕೊಯಮತ್ತೂರಿನ
ರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಿದ್ಯಾಲಯದ
ರಮಣೀಯ
ಕಥೆಯನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿರುವ
ಲೇಖಕರು, ಮೈಸೂರಿನ
ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ
ವಿದ್ಯಾಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ
ಅಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ.
ಇವರು ಉತ್ತಮ
ವಾಗ್ಗೈಗಳು ಮತ್ತು
ಬರಹಗಾರರು.

ಬಾ ರತದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಿಯಾದ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ವಿರಾಟ್ ಚೈತನ್ಯದ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ರೂಪಗಳನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿದರೆ, ಒಂದು ಬೃಹತ್ ಪ್ರತಿಮೆಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆದುರು ಮೈವೆತ್ತಿ ನಿಂತಿರುವುದು ಕೊಯಮತ್ತೂರಿನ 'ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಿಷನ್ ವಿದ್ಯಾಲಯ.' ಈ ಭವ್ಯಸಂಸ್ಥೆಯ ಆರಂಭ, ಬೆಳವಣಿಗೆ ಮತ್ತು ವಿಕಾಸವೆಲ್ಲವೂ ಅದ್ಭುತವಾದದ್ದು, ಅಧ್ಯಯನಯೋಗ್ಯವಾದದ್ದು. ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಿಷನ್ ವಿದ್ಯಾಲಯವು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪೂರ್ವ ಭಾರತದಲ್ಲಿ, ೧೯೩೦ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ, ಮಹಾಶ್ರದ್ಧಾವಂತರೂ, ದೂರದರ್ಶಿಗಳೂ ಆದ ಶ್ರೀ ಟಿ. ಎಸ್. ಅವಿನಾಶಿಲಿಂಗಮ್ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರು ಉದಕಮಂಡಲಂ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮದ ಅಂದಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಸ್ವಾಮಿ ಚಿದ್ಭವಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜ್‌ರೊಂದಿಗೆ ನಡೆಸಿದ ನಿರಂತರ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ಮತ್ತು ಸಂವಾದದ ಫಲವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತು. ತಮ್ಮ ಈ ಸೇವಾಯಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಅವಿನಾಶಿಲಿಂಗಮ್‌ರವರು ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಂತೂ ಸುಸ್ಪಷ್ಟ. ಅವರಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರ ಕೃಪೆಯ ಆಧಾರವು ನಿರಂತರವಾಗಿದ್ದಿತು. ಆದರೂ ಅವರ ಉಜ್ವಲ ಶ್ರದ್ಧೆ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಠೆ ಅಮೋಘವಾದುದು. ಗುರುಮಹಾರಾಜರ ನೇರಶಿಷ್ಯರಾದ, ಮಹಾಪುರುಷರೆಂದೇ ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ, ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಶಿವಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ೧೯೨೯ರ ನವೆಂಬರ್ ೧೯ರಂದು ಶ್ರೀ ಅವಿನಾಶಿಲಿಂಗಮ್‌ರವರಿಗೆ ಬರೆದ ಪತ್ರವು ಆಶೀರ್ವಾದ, ಭರವಸೆ, ಬೆಂಬಲಗಳ ಆಗರವನ್ನೇ ಹೊತ್ತುತಂದಿತು. ಅವರು ಆ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರು: "ನೀವು ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಸ್ಸಾರ್ಥವಾಗಿ ನಿರತರಾದರೆ, ಮುಂದಿನ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಹಣವು ತಾನಾಗಿಯೇ ಒದಗಿಬರುವುದು." ಅಂತೂ ಈ ಕನಸು ಸಾಕಾರಗೊಂಡಿತು. ೧೯೩೦ರ ಫೆಬ್ರವರಿ ೩ ರಂದು ಕೊಯಮತ್ತೂರಿನ ಒಂದು ಸಾಧಾರಣ ಹೆಂಚಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಲಯವು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಾರಂಭ ಮಾಡಿತು. ದೀನರನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಬೇಕೆಂಬ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಕರೆಗೆ ನಿದರ್ಶನವಾಗಿ, ಈ ವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಹಿಂದುಳಿದ ಹರಿಜನ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನಾಗಿದ್ದನು. ಚೆನ್ನೈ ಮಠದ ಅಂದಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಯತೀಶ್ವರಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜರ ದಿವ್ಯಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ, ಅನೇಕ ಸ್ಥಳೀಯ ಗಣ್ಯರ ಹಾರೈಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಉದ್ಘಾಟನೆಯು ನೆರವೇರಿತು.

ಬೃಹತ್ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಂಸ್ಥೆ

ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜೀವನದಂತೆಯೇ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕೂಡ ಹೂವಿನ ಹಾಸಿಗೆಯಂತೆ ಸುಗಮವಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಏರಿಳಿತಗಳಿಂದ ಈ ಮಾರ್ಗವು ಕೂಡಿರುತ್ತದೆ. ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತವರು ಹಲವು ಕಷ್ಟಕಾರ್ಪಣ್ಯಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿಬರುತ್ತದೆ. ಅಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಜನರ ಬಳಿ ಹಣವೇನೂ ಅಪಾರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀ ಸಿ. ವಿ. ವೆರಿವಡ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಎಂಬ ಗಣ್ಯರು ನೀಡಿದ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ದೇಣಿಗೆಯೇ ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಚಾಲನೆ ನೀಡಿತು. ಇಲ್ಲಿಂದ ನಾವು ಶ್ರೀ ಅವಿನಾಶಿಲಿಂಗಮ್ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಗೌರವದಿಂದ ಸಂಬೋಧಿಸುವಂತೆ 'ಅಯ್ಯಾ' ಎಂದೇ ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಕರೆಯೋಣ.

ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಕೊರತೆಯೇನೋ ಅಪಾರವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ದಿವ್ಯತ್ರಯರ ಕೃಪೆ ಅನೇಕ ಧೀಮಂತರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿತು. ಹಲವಾರು ಉದಾರಿಗಳು ತುಂಬು ಹೃದಯದಿಂದ ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗತೊಡಗಿದರು. ಅಯ್ಯಾರವರ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಕೆ. ಸುಬ್ರಮಣ್ಯ ಅಯ್ಯರ್ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮತಿ ಪಳನಿ ಅಮ್ಮಾಳ್ ದಂಪತಿಗಳು ರೂ. ೧೦,೦೦೧ ಅನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಗನಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಾ, "ನಿನ್ನ ಪವಿತ್ರ ಕೆಲಸವನ್ನು ಈ ಹಣದಿಂದ ಆರಂಭಿಸು. ದೇವರ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಅದು ಮುಂದೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದರು. ಪೊದನೂರಿನಲ್ಲಿ ಬಾಡಿಗೆ ಮನೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಶ್ರೀ ಆರ್. ರಾಮಕೃಷ್ಣ ನಾಯ್ಡು ಅವರು ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ೧೪ ಎಕರೆ ಜಾಗವನ್ನು ಪೆರಿಯ ನಾಯಕನಪಾಳ್ಯದಲ್ಲಿ ನೀಡಿದರು. ತಾವೇ ಸ್ವತಃ ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಖಜಾಂಚಿಗಳೂ ಆಗಿ ಬಹುಕಾಲ ದುಡಿದರು. ವಿದ್ಯಾಲಯವು ಒಂದು ಆವಾಸಿಕ ಶಾಲೆಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲವನ್ನು ಅಯ್ಯಾ ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ಪಂದಿಸಿದ ಶ್ರೀ ವಿ. ಸಿ. ವೆಳ್ಳಂಗಿರಿ ಗೌಂಡರ್ ಎಂಬುವವರು ನಾಲ್ಕು ಎಕರೆ ಜಾಗವನ್ನು ದಾನವಾಗಿ ನೀಡಿದರು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ,

೧೯೩೧ರಲ್ಲಿಯೇ ವಿದ್ಯಾಲಯವು ಒಂದು ಮಾದರಿ ಗುರುಕುಲವಾಯಿತು. ಸ್ವಯಂ ಅಯ್ಯಾರವರ ಸಹೋದರರಾದ ಶ್ರೀ ಟಿ. ಎಸ್. ಕಲ್ಯಾಣಸುಂದರಂ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರು ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಆಡಳಿತಾಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿ ನೇಮಕಗೊಂಡು ಆರಂಭದಿಂದಲೂ ದುಡಿದರು. ೧೯೫೨ರಲ್ಲಿ ತಾವು ಸಾವನ್ನಪ್ಪುವವರೆಗೂ ಅವಿಶ್ರಾಂತವಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದರು. ಇಂತಹ ಮಹನೀಯರುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಅಯ್ಯಾರವರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತಿದು: "ಸಂಸ್ಥೆಯ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಹೈತ್ರ್ವರ್ವಕವಾಗಿ ಅರ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ ಜೀವಗಳೇ ವಿದ್ಯಾಲಯದ ನಿಜವಾದ ಆಸ್ತಿ".

ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಚಿದ್ಧವಾನಂದಜೀ ಮಹಾರಾಜ್ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಿಷನ್ ವಿದ್ಯಾಲಯದ ನಿರ್ವಹಣಾ ಸಮಿತಿಯ ಪ್ರಥಮ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ೧೯೩೯ರಿಂದ ೧೯೪೪ರವರೆಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಿದರು; ಪ್ರಥಮ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳಾದವರು ಸರ್ವರ ಆದರ, ಗೌರವಗಳಿಗೆ ಪಾತ್ರರಾದ 'ಅಯ್ಯಾ' ಶ್ರೀ ಟಿ.ಎಸ್. ಅವಿನಾಶಿಲಿಂಗಮ್ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ (೧೯೩೯-೧೯೪೫ ಮತ್ತು ೧೯೪೯-೧೯೮೬). ಮದ್ರಾಸ್ ಮಠದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದ ಸ್ವಾಮಿ ತಪಸ್ವಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜ್ ಅವರು ೧೯೮೬ರ ತನಕ ವಿದ್ಯಾಲಯದ ನಿರ್ವಹಣಾ ಸಮಿತಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೂ ಆಗಿದ್ದರು. ಅನಂತರ ಸ್ವತಃ ಅಯ್ಯಾರವರೇ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ, ೧೯೯೧ರವರೆಗೂ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತಾ, ತಮ್ಮ ಬಾಳನ್ನೇ ಈ ಮಹಾಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿದರು.

೧೯೩೪ರ ಫೆಬ್ರವರಿ ೭ - ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿಯೇ ಸುವರ್ಣಾಕ್ಷರದಿಂದ ದಾಖಲಿಸಬೇಕಾದ ದಿನ. ಅಯ್ಯಾರವರು ರಾಷ್ಟ್ರಪಿತ ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರನ್ನು ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಶಂಕುಸ್ಥಾಪನೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರು. ಆ ಕರೆಗೆ ಓಗೊಟ್ಟ ಪೂಜ್ಯ ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಭದ್ರವಾದ ಬುನಾದಿಯನ್ನು ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟದ್ದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, "ವಿದ್ಯಾಲಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ

ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವರಾಗುತ್ತಾರೆ; ಜೊತೆಗೆ ಅವರು ಸತ್ಯಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವವರೂ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ” ಎಂದು ಭವಿಷ್ಯ ನುಡಿದರು.

ಈ ಚಿಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಲಯವು ಒಂದು ಬೃಹತ್ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲ ಮತ್ತು ಕನಸನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಅಯ್ಯಾ ಅವಿನಾಶಿಲಿಂಗಮ್‌ರವರು ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಒಂದು ಶಾಖೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಿಷನ್‌ಗೆ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಅವರ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿದ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಿಷನ್, ೧೯೩೫ರ ಜನವರಿ ೭ರಂದು ವಿದ್ಯಾಲಯವನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಶಾಖೆಯಾಗಿ ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಿತು. ಕೊನೆಗೆ ೧೯೩೬ರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಲಯವನ್ನು ಮೊದನೂರಿನಿಂದ ಪೆರಿಯನಾಯ್ಕನಪಾಳ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳಾಂತರಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿದಂತೆ ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ನಾಯ್ಡುರವರು ದಾನ ಮಾಡಿದ್ದ ೧೪ ಎಕರೆ ಜಾಗವಿದ್ದದ್ದೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ! ಸುತ್ತಲೂ ಒಂದು ಮೈಲಿಯವರೆಗೆ ಯಾರೂ ವಾಸ ಮಾಡದೇ ಇದ್ದ ಜಾಗವದು.

ಹೀಗೆ ತನ್ನ ಹುಟ್ಟನ್ನು ಪಡೆದು ಅಂಬೆಗಾಲಿಟ್ಟು, ಬಾಲ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡುತ್ತಾ ಬೆಳೆದ ವಿದ್ಯಾಲಯವು ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಬೃಹತ್ತಾದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಂಕೀರ್ಣವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು; ಎಲ್ಲರ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾಯಿತು. ಶಿಶುವಿಹಾರದ ಹಂತದಿಂದ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವಿ ನೀಡುವವರೆಗಿನ ಮೌಲ್ಯಧಾರಿತ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡು, ೧೫ ವಿಭಿನ್ನ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿರುವ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆಯ ಬೃಹತ್ ತಪೋರಂಗವಾಗಿದೆ ಈ ವಿದ್ಯಾಲಯ.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಸಾಧಕನಲ್ಲಿ ಮೊಳೆತು ಬೆಳೆಯುವ ಸಸಿಯಂತಿರುವ ಶ್ರದ್ಧಾಭಿಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಬೇಲಿಹಾಕಿ ಸಂರಕ್ಷಿಸುವ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಆ ಸಸಿ ಬೆಳೆದು ವಿಶಾಲವಾದ ವೃಕ್ಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದ ಪೂಜನೀಯ ಸ್ವಾಮೀಜಿಗಳ ತಪಸ್ಸಿನ ಶ್ರೀರಕ್ಷೆಯು ಅಯ್ಯಾರವರ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೂ, ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಬದುಕಿಗೂ ಭತ್ತಿಯಾಯಿತು.

ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠ ಮತ್ತು ಮಿಷನ್ನಿನ ಏಳನೆಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಶಂಕರಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ೧೯೪೭ರಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಗುರುಪೂಜೆಯ ಉತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹರಸಿದರು. ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಮಾಧವಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕಲಾವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಶಂಕುಸ್ಥಾಪನೆ ನೆರವೇರಿಸಿದರು. ಹತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ವೀರೇಶ್ವರಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ಶ್ರೀ ಟಿ. ಎಸ್. ದಂಡಪಾಣಿ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಅವರನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿ, ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಅಂಗಣದಲ್ಲಿರುವ ‘ವಿನಾಯಕ ದೇವಸ್ಥಾನ’ ವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲು

ಕಾರಣರಾದರು. ನಂತರ ಅವರು ೧೯೬೯ರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಶಿಕ್ಷಣಸಂಸ್ಥೆಯ ಘಟಿಕೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ೧೯೭೮ರಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವಿವೇಕಾನಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಲಯದ ಉದ್ಘಾಟನೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡರು. ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಗಂಭೀರಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ೧೯೭೦ರಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವಿಚಾರಸಂಕರಣದಲ್ಲಿ ಉಪಸ್ಥಿತರಿದ್ದರು.

೧೯೮೦ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೫ರಂದು ಜರುಗಿದ ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಸುವರ್ಣ ಮಹೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ೧೨ನೆಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಭೂತೇಶಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ಉಪಸ್ಥಿತರಿದ್ದು, ಆಶೀರ್ವಚನ ನೀಡಿದರು. ೧೯೮೭ ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೩೦ರಂದು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರ ೧೫೦ನೇ ಜನ್ಮವರ್ಷದ ಸ್ಮಾರಕವಾಗಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿರುವ ಭವನದ ಬುನಾದಿಯನ್ನು ಹಾಕಿದವರು ಅಂದಿನ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ತಪಸ್ವಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜ್ ಮತ್ತು ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ರಂಗನಾಥಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜ್ (೧೩ನೇ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು). ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಹಿರಣ್ಮಯಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜ್, ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಸರ್ವಜ್ಞಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜ್ ಮತ್ತು ಪಾಲಿಟೆಕ್ನಿಕ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಬೆಳ್ಳಿ ಹಬ್ಬದ ಸ್ಮಾರಕ ಭವನವನ್ನು ಉದ್ಘಾಟಿಸಿದ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಗಹನಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜ್ - ಹೀಗೆ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದ ಸಾಧುಗಳ ಪಟ್ಟಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

“ಸ್ವಂತ ಮುಕ್ತಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಹಂಬಲಿಸದೆ ವಿಶಾಲವೃಕ್ಷವಾಗಿ ಸಹಸ್ರಾರು ಜೀವರುಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯವಾಗು” ಎಂದು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಅವರ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಮೂರ್ತರೂಪ ತಳೆದ ಈ ವಿದ್ಯಾಲಯವೂ ಸಹಸ್ರ ಸಹಸ್ರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ನೀಡಿ, ಅವರಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಉದ್ದೀಪಿಸಿ, ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ತುಂಬಿ, ಭವಿಷ್ಯದ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ತಾವು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲು ನೆರವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಇನ್ನು ಈ ವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಅತಿಥಿಗಳಾಗಿ ಆಗಮಿಸಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನು ತುಂಬಿದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನಾಯಕ

ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಮತ್ತು ಧೀಮಂತ ಸಮಾಜ ಸೇವಾಧುರೀಣರ ಪಟ್ಟಿಯೇನೂ ಚಿಕ್ಕ ದಾಗಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಣತಜ್ಞರೂ, ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳೂ ಆಗಿದ್ದ ಡಾ. ಸರ್ವೆಪಲ್ಲಿ ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನ್ ಅವರು ೧೯೫೩ ಡಿಸೆಂಬರ್ ೧೭ರಂದು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಜನ್ಮಶತಮಾನೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡರು. ಹಾಗೆಯೇ, ಅವರು ೧೯೬೩ ಮಾರ್ಚ್ ೩೧ರಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಜನ್ಮ ಶತಮಾನೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಉಪಸ್ಥಿತರಿದ್ದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ ಶತಮಾನೋತ್ಸವ ಭವನವನ್ನು ಉದ್ಘಾಟಿಸಿದರು. ೧೯೬೦ ರಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಡಾ. ಬಾಬು ರಾಜೇಂದ್ರ ಪ್ರಸಾದರು ಆಗಮಿಸಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ವಿಭಾಗದ ಘಟಿಕೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಬಿಹಾರದ ರಾಜ್ಯಪಾಲರಾಗಿದ್ದ (ನಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳಾದರು) ಡಾ. ಜಾಕಿರ್ ಹುಸೇನ್‌ರವರು ಕೂಡಾ ಘಟಿಕೋತ್ಸವ ಮತ್ತು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಜನ್ಮಶತಮಾನೋತ್ಸವ ಸಮಾರಂಭಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದರು; ಅಲ್ಲದೆ, ಅಯ್ಯಾರವರ ೬೧ನೇ ಹುಟ್ಟುಹಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಮನಸಾರೆ ಹರಸಿದರು. ಕೇರಳದ ರಾಜ್ಯಪಾಲರಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀ ಎ. ವಿ. ಗಿರಿಯವರು (ನಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳಾದರು) ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪಾಲಿಟೆಕ್ನಿಕ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಲಾಲ್‌ಬಹದ್ದೂರ್ ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಸಭಾಂಗಣದ ಶಂಕುಸ್ಥಾಪನೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿದರು.

೧೯೮೦, ಆಗಸ್ಟ್ ೧೫ರಂದು ನಡೆದ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಸುವರ್ಣ ಮಹೋತ್ಸವಕ್ಕೆ, ಅಂದಿನ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀ ನೀಲಂ ಸಂಜೀವರెಡ್ಡಿಯವರು ಆಗಮಿಸಿ ಹಿರಿಯ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳಿಗೆ ತಾಮ್ರದ ಪದಕಗಳನ್ನು ವಿತರಿಸಿದರು. ನಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಆರ್. ವೆಂಕಟರಾಮನ್‌ರವರು ವಿದ್ಯಾಲಯದ ವಜ್ರ ಮಹೋತ್ಸವದ ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಯಾಗಿದ್ದರು.

ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಬೇಕಾದ ಘಟನೆ ಯೆಂದರೆ ೧೯೬೩ನೇ ಇಸವಿಯ ಘಟಿಕೋತ್ಸವ. ಆ ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿದವರು ಭಾರತದ ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿಗಳೂ, “ಜೈ ಜವಾನ್, ಜೈ ಕಿಸಾನ್” ಮಂತ್ರ ಕೊಟ್ಟವರೂ ಆದ ಶ್ರೀ ಲಾಲ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯವರು. ಇವರಲ್ಲದೆ ಡಾ. ಎ. ಪಿ. ಜೆ. ಅಬ್ದುಲ್ ಕಲಾಂ, ಶ್ರೀ ಗುಲ್ಜಾರಿಲಾಲ್ ನಂದ, ಶ್ರೀ ಜಯಪ್ರಕಾಶ್ ನಾರಾಯಣ್, ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀ ಕೆ. ಕಾಮರಾಜ್ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಎಂ. ಭಕ್ತವತ್ಸಲಂ, ಭೂದಾನ ಚಳುವಳಿಯ ರೂವಾರಿಗಳಾದ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀ ವಿನೋಬಾಜಿ,

ಶೃಂಗೇರಿಯ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರಾಗಿದ್ದ ಅಭಿನವ ವಿದ್ಯಾತೀರ್ಥ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳು ಮುಂತಾದ ಮಹನೀಯರುಗಳು ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಭವಿತವ್ಯವನ್ನು ಸಮೃದ್ಧಗೊಳಿಸಿದರು.

ಸಣ್ಣತೊರೆಯಾಗಿ ಜನ್ಮಪಡೆದು, ನಿಧಾನವಾಗಿ ತನ್ನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಹರಹನ್ನು ವಿಸ್ತಾರಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅಪಾರ ವೇಗದಿಂದ ಮುನ್ನುಗ್ಗಿ ಹರಿಯುವ ಒಂದು ಜೀವನದಿಯಂತೆ ಕೊಯಮತ್ತೂರಿನ ವಿದ್ಯಾಲಯವು ಸಾಧಾರಣ ಹಂಚಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟು ಪಡೆದು, ಭರತಖಂಡದಲ್ಲೇ ಒಂದು ವಿರಾಟ್ ಶಿಕ್ಷಣಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿ ಬೆಳೆದುನಿಂತಿದೆ. ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ ಜ್ಞಾನಪಿಪಾಸುಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ನೀಡಿ ಅವರನ್ನೂ ಬೆಳೆಸಿ ಉತ್ತುಂಗಕ್ಕೇರಿಸಿದೆ.

ಕ್ರಿಯಾರೂಪಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸುಪ್ತವಾಗಿರುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಿ ಹೇಗೆ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಾಕಾರಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಕೊಯಮತ್ತೂರಿನ ವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬೇರೆ ನಿದರ್ಶನದ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೇ?

